ମେସର୍ସ ଅରବିନ୍ଦ କନଷ୍ଟ୍ରକ୍ସନ୍ସ କମ୍ପାନୀ ପ୍ରାଇଭେଟ ଲିମିଟେଡ

ବନାମ

ମେସର୍ସ କଳିଙ୍ଗ ମାଇନିଂ କର୍ପୋରେସନ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

17 ମେ, 2007

[ତରୁଣ ଚାଟାର୍ଜୀ ଏବଂ ପି. କେ. ବାଲାସୁବ୍ରମଣ୍ୟନ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାଗିଦାରୀ ଅଧିନିୟମ:1832:

ଭାଗିଦାରୀ ସଂସ୍ଥା - ପୁନଃ ପଞ୍ଜୀକରଣ – ପ୍ରଭାବ - 1949ରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ସଂସ୍ଥା 2005ରେ ସମାନ ନାମରେ କେତେକ ମୂଳ ଅଂଶୀଦାରଙ୍କୁ ନେଇ ପୁନର୍ବାର ପଞ୍ଜୀକୃତ - ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ସଂସ୍ଥାଟି ଭାଙ୍ଗି ନଥିଲା - ନିର୍ଣ୍ଣିତ, 2005ରେ ପୁଣି ସମାନ ନାମରେ ସଂସ୍ଥାର ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂସ୍ଥାର ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ ।

ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଏବଂ ମିଳାମିଶା ଅଧିନିୟମ, 1996:

ଧାରା 9 ଏବଂ 11 (4) (b) - ଧାରା 9 ଅଧୀନରେ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ – ଯଥାର୍ଥତା - ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଖଣ୍ଡ ହେଉଛି ଏକ ପ୍ରତିନିଧିର ଚୁକ୍ତି - ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବଧି ପାଇଁ ଚୁକ୍ତି ଶେଷ ହୋଇଛି - ପକ୍ଷମାନେ ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ମନୋନୀତ ହୋଇଥିବା ଉଭୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ, ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ - ତୃତୀୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଧାରା 11 (4) (b) ଅଧୀନରେ ଆବେଦନ - ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନ ଉପରେ, ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ମାମଲା ଗ୍ରହଣ ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି - ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଠାଇ ଦେଇଛନ୍ତି - ନିର୍ଣ୍ଣିତ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କର ବିବାଦ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଛାଡି ଦିଆଯାଇଛି - ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ସହମତି ଅନୁଯାୟୀ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥି ନିଯୁକ୍ତ ହେଲେ - ଯେହେତୁ ଆବେଦନଟି ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଧରାଯାଇଛି, ପୁନଃ ପଞ୍ଜୀକରଣର ବାହାନା କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର

କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନର ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟତାର ପ୍ରଶ୍ନ ବ୍ୟତୀତ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଖୋଲା ରଖାଯାଇଛି ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1, ଏକ ଭାଗିଦାରୀ ସଂସ୍ଥା 1949 ମସିହାରେ ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାର ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା ହେଉଛି 71/1949 । ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ କିଛି ଅତିରିକ୍ତ ଅଂଶୀଦାରଙ୍କୁ ନେଇ ଏହାର ପୁନର୍ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା । 14.3.1991 ରେ ଉତ୍ତରଦାତା-ଫାର୍ମ, ଆବେଦନକାରୀ-ଏକ ବେସରକାରୀ କମ୍ପାନୀ ସହିତ ଏକ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ପରବର୍ତ୍ତୀଟି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଠାରୁ ଲିଜ୍ ହାସଲ କରିଥିବା ଖଣି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଅଗ୍ରଣୀ ଠିକାଦାର ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲା । 25.3.1991 ରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏକ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ କ୍ଷମତାପତ୍ର ସମ୍ପାଦନ କରିଥିଲା, ଯାହା ଏହାକୁ ଖଣି ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଉତ୍ତୋଳନ କରାଯାଇଥିବା ଲୁହାପଥର ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା । ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ରାଜିନାମା 31.3.2006 ରେ ଶେଷ ହେବାର ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟକାଳର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛୁକ ନଥିଲେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 9.12.2005 ତାରିଖ ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ଚିଠି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ରାଜିନାମାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଖଣ୍ଡକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାର ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥାଟି 24.12.2005 ରେ ପୁଣିଥରେ ନିଜକୁ ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିଥିଲା, ଯାହାର ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା 595/2005 ଅଟେ । ତେବେ, ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିଥିଲା । ଏହିପରି ମନୋନୀତ ମଧ୍ୟସ୍ଥମାନେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ନାମ ରଖିବାର ଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏହା କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିବାରୁ ଆବେଦନକାରୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଏବଂ ମିଳାମିଶା ଅଧିନିୟମ, 1996 ର ଧାରା 11 (4) (b) ଅନୁଯାୟୀ ତୃତୀୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆବେଦନ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବାବେଳେ, ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ମଧ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ଏହାକୁ ଖଣି କାର୍ଯ୍ୟ ଜାରି ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର ବିଚାର ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ

ଗଠନ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ପ୍ରାଥମିକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ରାଜିନାମା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବିଶେଷ ଭାବରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନୀୟ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ରାଜିନାମାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସମାପ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା, ତେଣୁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ନଥିଲା, ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜଣକ ଏହି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା 71/1949 ଥିବା ସଂସ୍ଥା ସହିତ ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲା, ଏବଂ ଯେହେତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା 595/205 ଥିବା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା; ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ କ୍ଷମତା ପତ୍ର ଆଧାରରେ ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥିବା ରାଜିନାମା, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଖଣି ଲିଜ୍ ସହିତ ସହ-ସନ୍ତୁଳନ ହୋଇଥିଲା, ଏହାକୁ ସମାପ୍ତ କରାଯାଇପାରିନଥାନ୍ତା ଏବଂ ସମୟ ପ୍ରବାହରେ ଏହା ସମାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ; ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଲଗାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଥିଲା ।

ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: 1. ଆବେଦନକାରୀ ହିଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଏବଂ ମିଳାମିଶା ଅଧିନିୟମ, 1996 ର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଏବଂ ଏହାର ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କୁ ପକ୍ଷ କରି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ସଂସ୍ଥାର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଜଣେ ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ 1949 ମସିହାରେ ଗଠିତ ସଂସ୍ଥାର ଅଂଶୀଦାର ଥିଲେ ଏବଂ ନିଜେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ସହିତ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିର ଏକ ପକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ, ସେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । 1949 ମସିହାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିବା ସଂସ୍ଥାକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ସମୟ ସମୟରେ ଏହାର ପୁନର୍ଗଠନ କରାଯାଉଥିଲା । ତେଣୁ, ସମାନ ନାମରେ ଏକ ସଂସ୍ଥା 2005 ମସିହାରେ ପୁନର୍ବାର

ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା, ଏହି ତଥ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଚୁକ୍ତିନାମା ଥିବା ସଂସ୍ଥାର ସ୍ଥିତି ଏବଂ ଏହାର ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ସେହି ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ଦାଖଲକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ ।

2. 14.3.1991 ତାରିଖର ଚୁକ୍ତିନାମାର ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ପକ୍ଷ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିବା 25.3.1991 ତାରିଖର କ୍ଷମତା ପତ୍ର ଏବଂ ସେଥିରୁ ପ୍ରବାହିତ ଅଧିକାର ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ବାସ୍ତବରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ବିଷୟ ଅଟେ ।

3.1. ପ୍ରାଥମିକ ଭାବରେ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା କହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବିବାରେ ଭୁଲ୍ ଥିଲେ ଯେ ଏହା ଏକ ମାମଲା ହୋଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏକ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ, ତାହା ପୁଣି ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କ ପାଇଁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ହେବ । ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଅନୁମାନ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିତି ଯଥେଷ୍ଟ ସ୍ପଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ 25.3.1991 ତାରିଖର କ୍ଷମତା ପତ୍ର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ପଠନ କରାଯାଇଥିବା 14.3.1991 ତାରିଖର ଚୁକ୍ତିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ହକଦାର ଅଟେ । ଅବଶ୍ୟ, ଏହି ଦିଗଟି ପୁନର୍ବାର ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦର ବିଷୟ ହେବ ଯେ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତି ଖଣି ଲିଜ୍ ସହିତ ସହ-ସନ୍ତୁଳନ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ, ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯିବାକୁ ଥିବା ଦିଗ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନାହିଁ । କେବଳ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ମନା କରିବା ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ବିବାଦ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା କରିବାକୁ ଛାଡିବା ଉଚିତ ହେବ ।

4. ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମରୁ ସ୍ୱାଧୀନ କିମ୍ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଲଗାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ତର୍କକୁ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ

କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ଏବଂ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ସୁରକ୍ଷାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଜଣେ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ନୀତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଅଶୋକ ଟ୍ରେଡର୍ସ ଫାର୍ମ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ *ଗୁରୁମୁଖ ଦାସ ସାଲୁଜା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **[2004] 3 ଏସ.ସି.ସି. 155, ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ।**

5. ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ରାଜିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ପକ୍ଷମାନେ ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏହିପରି ନିଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥମାନେ ଜଣେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇନଥିଲେ । ଯେହେତୁ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ଓକିଲ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ନାମ ତାଲିକାରୁ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ସମାଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜଣେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କିମ୍ବା ଜଣେ ଏକକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଯୁକ୍ତ କରିପାରିବେ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ 14.3.1991 ତାରିଖର ଚୁକ୍ତିନାମା ଏବଂ 25.3.1991 ତାରିଖର କ୍ଷମତାପତ୍ରରୁ ଉପୁଜିଥିବା ବିବାଦ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ମଧ୍ୟସ୍ଥି ତାଙ୍କ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବେ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2707/2007 ।

2006 ମସିହାର ଏ.ଆର୍.ବି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 8 ଏବଂ 15ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକଙ୍କ ତା 24.1.2007 ରିଖର ଅନ୍ତିମ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଡକ୍ଟର ଏ.ଏମ୍. ସିଂଘଭି, ଜୟଦୀପ ଗୁପ୍ତା, ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ, ଆଶୁତୋଷ କଇଟାନ, ପି. କେ. ବଂଶଲ, ଦୀପକ ଖୁରାନା, ବିଶ୍ୱଜିତ ଦାସ, ଉମେଶ କୁମାର ଖୈତାନ, ଅମିତ ଭଣ୍ଡାରି ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏ. କେ. ଗାଙ୍ଗୁଲି, ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ମିଶ୍ର, କେ. କେ. ଭେନୁଗୋପାଳ, ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ, ଏସ୍. ରବି ଶଙ୍କର, ରତୀଶ, ବର୍ଣ୍ଣାଲି ବସାକ, ବିଷ୍ଣୁଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦନା, ଏସ୍. ରବିଶଙ୍କର, ଯମୁନା ନଟିୟାର, ଏସ୍. ରବିଶଙ୍କର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ପି. କେ. ବାଲାସୁବ୍ରମଣ୍ୟନ**ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

1. ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

2. ମେସର୍ସ କଳିଙ୍ଗ ମାଇନିଂ କର୍ପୋରେସନ୍, ପଞ୍ଜୀକରଣ ନମ୍ବର 71/1949 ବହନ କରୁଥିବା ଏକ ସହଭାଗୀତା ସଂସ୍ଥା, 10.12.1949 ରେ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଆସିଥିଲା । 1973ରୁ 1980 ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ଏହି ସଂସ୍ଥା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଠାରୁ ତିନୋଟି ଖଣି ଲିଜ୍ ପାଇଥିଲା । ଏହି ଭାଗିଦାରୀ ସଂସ୍ଥାକୁ 1980 ମସିହାରେ ପୁନର୍ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା, କିଛି ଅତିରିକ୍ତ ଅଂଶୀଦାର ଗ୍ରହଣ କରି ପୁଣି 1991 ମସିହାରେ ଏବଂ ପୁଣି 1994 ମସିହାରେ ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା ।

3. 14.3.1991ରେ ଫାର୍ମ, ଆବେଦନକାରୀ-ଏକ ବେସରକାରୀ କମ୍ପାନୀ ସହିତ 10 ବର୍ଷର ଅବଧି ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିନିଧିର ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲା । ଏହା ଦ୍ୱାରା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଖଣି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଯାହାକୁ ସଂସ୍ଥା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଠାରୁ ଲିଜ୍ ଆକାରରେ ପାଇଥିଲା, ଏକ ଅଗ୍ରଣୀ ଠିକାଦାର ଭାବରେ ନିୟୋଜିତ କରାଯାଇଥିଲା । 25.3.1991 ରେ, ସଂସ୍ଥା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏକ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ କ୍ଷମତାପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦନ କରିଥିଲା, ଯାହା ଏହାକୁ ଖଣି ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ ଏବଂ ସେଥିରୁ ଉତ୍ତୋଳନ କରାଯାଇଥିବା ଲୁହାପଥର ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା ।

4. 13.3.2001ରେ ପ୍ରତିନିଧିର ରାଜିନାମାରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଥିବା 10 ବର୍ଷର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନୂତନ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 22.9.2001ରେ ଚୁକ୍ତିନାମାକୁ 14.3.2001 ରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତିନି ବର୍ଷ ପାଇଁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅବଧି 31.3.2003ରେ ଶେଷ ହେବାର ଥିଲା । ପୁନର୍ବାର, 3.9.2003 ରେ ଚୁକ୍ତିର ଅବଧି 1.4.2003 ରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଆହୁରି ତିନି ବର୍ଷ ପାଇଁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଦ୍ୱାରା, ଏହି ଅବଧି 31.3.2006 ସହିତ ଶେଷ ହେବାର ଥିଲା ।

5. ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରତିନିଧିର ଚୁକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟକାଳକୁ ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ସ୍ପଷ୍ଟତଃ, ସଂସ୍ଥା ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛୁକ ନଥିଲା । ଏହିପରି କେତେକ ବିବାଦ ଉପୁଜିଥିଲା ଏବଂ 19.11.2005 ତାରିଖ ବିଶିଷ୍ଟ ପତ୍ର ଦ୍ୱାରା, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଉକ୍ତ

ବିବାଦଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ ମାଗିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଏହା ପରେ ପ୍ରତିନିଧିର ରାଜିନାମାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଖଣ୍ଡକୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ଏବଂ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଶ୍ରୀ ସଞ୍ଜୀବ ଜୈନଙ୍କୁ ଏହାର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାବରେ ମନୋନୀତ କରି 9.12.2005 ତାରିଖ ବିଶିଷ୍ଟ ଏକ ଚିଠି ପଠାଇଥିଲା ।

6. ଏହା ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା, ତାଙ୍କୁ ଜଣା ଥିବା କାରଣ ପାଇଁ, 24.12.2005 ରେ ଏକ ନୂତନ ପଞ୍ଜୀକରଣ ମାଗିଥିଲେ ଏବଂ ପାଇଲେ ଏବଂ ସମାନ ନାମରେ ଏକ ସଂସ୍ଥାକୁ ପୁନର୍ବାର ପଞ୍ଜୀକୃତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା 595/2005 ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରାଥମିକ ଦୃଷ୍ଟିରେ, ଏହା ଅଯୌକ୍ତିକ ଥିଲା ଏବଂ ବାହାନାଟି ଥିଲା ଯେ ଅଂଶୀଦାରମାନେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ମୂଳତଃ ମଧ୍ୟ ଅଂଶୀଦାର ଥିଲେ, 1949 ମସିହାରେ ସଂସ୍ଥାର ପଞ୍ଜୀକରଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାଗଜପତ୍ରର ସନ୍ଧାନ କରିପାରିନଥିଲେ । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ତରଫରୁ ଯୋଗାଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ, ସଂସ୍ଥା ଏହାର ପ୍ରତିବଦଳରେ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ନାମିତ କରିଥିଲା । ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ, ମଧ୍ୟସ୍ଥମାନଙ୍କୁ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ନାମ ଦେବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ସମୟ ଅତିବାହିତ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟସ୍ଥମାନେ ଏକତ୍ର ହୋଇନଥିଲେ ଏବଂ ଜଣେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିନଥିଲେ । ସେହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସହମତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ସଂସ୍ଥା ବିଫଳ ହୋଇଛି ବୋଲି ଆଧାରରେ ତୃତୀୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରି ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଏବଂ ମିଳାମିଶା ଅଧିନିୟମ, 1996 (ଏହା ପରେ, "ଅଧିନିୟମ" ଭାବରେ ସୂଚିତ)ର ଧାରା 11 (4) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆବେଦନଟି ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା କୁହାଯାଉଛି ।

7. ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତ, କଟକରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରି ଖଣି କାର୍ଯ୍ୟ ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବା ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂସ୍ଥାକୁ ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ନକରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ମାଗିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିନାମା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ସପକ୍ଷରେ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଖଣି ଲିଜର ସତ୍ତା ସହିତ ସହ-ସନ୍ତୁଳନ ହୋଇଥିଲା

ଏବଂ ଯେହେତୁ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର ଜାରି ରହିଛି, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଚୁକ୍ତିର ଅବଧିକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ହକଦାର ଥିଲେ ଏବଂ ଯାହା ବାକି ରହିଲା ତାହା କେବଳ ସେହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ବିଷୟରେ ଏକ ବୁଝାମଣା ଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଚୁକ୍ତିନାମା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆବେଦନକାରୀ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଖଣି କାର୍ଯ୍ୟ ଚଳାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହା ସମସ୍ତ ନିବେଶ କରିଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆବଶ୍ୟକ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଆଣିଥିଲା । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ନିବେଶ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୋଧ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ମଞ୍ଜୁର ସମତାର ଭାରସାମ୍ୟ ସପକ୍ଷରେ ଥିଲା । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ରାଜିନାମା ମୂଳତଃ ଏକ ପ୍ରତିନିଧିର ରାଜିନାମା ବୋଲି ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଏହି ଆବେଦନକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲା । ଏପରି ଏକ ରାଜିନାମା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ଶେଷ ହେବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଖଣି ଖନନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ଥାୟୀ ଅଧିକାର କିମ୍ବା ସ୍ଥିତି ନଥିଲା ଏବଂ ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ଏବଂ ଧାରା 41 ଅନୁଯାୟୀ, ଏହିପରି ଚୁକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

୪. ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ ୪.3.2006ରେ ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରି ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ପରେ, ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ପଠାଯିବା ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ବିବାଦର ବିଚାର ଗ୍ରହଣ ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥିତାବସ୍ଥାର ଆଦେଶ ବଜାୟ ରଖିବା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ହେବ । ତେଣୁ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର ସମାଧାନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଗଠନ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୂଳତଃ ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ଥିତାବସ୍ଥାର ଆଦେଶ ଜାରି ରଖିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା-ଏକ ଯୁକ୍ତି ଅଛି ଯେ ଆବେଦନଟି 2005 ମସିହାର ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 1949 ମସିହାର ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ଯାହା ସହିତ ଆମେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବୁ-ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମତ

ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି କାରଣ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବିଶେଷ ଭାବରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନକ୍ଷମ ନଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ରାଜିନାମାର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା, ତେଣୁ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିବା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ନଥିଲା । ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

୨. ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଏହି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା 71/1949 ଥିବା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ନଥିଲା, ଯାହା ସହିତ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଚୁକ୍ତିନାମା ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଯେଉଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଖଣ୍ଡ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ, ତାହା ସେହି ରାଜିନାମା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା 595/2005 ଥିବା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ କ୍ଷମତାପତ୍ର ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିବା ରାଜିନାମା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଖଣି ଲିଜ୍ ସହିତ ସହ-ସନ୍ତୁଳନ ହୋଇଥିଲା, ଏହାକୁ ସମାପ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସମୟ ପ୍ରବାହ ଦ୍ୱାରା ସମାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟଥା ନିଷ୍କର୍ଷ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ତ୍ରୁଟିଯୁକ୍ତ ଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଯେଉଁଥିରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 42 ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଲଗାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଢଙ୍ଗରେ ଦେଖିଲେ, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀକୁ ନିଷେଧାଜ୍ଞା କିମ୍ବା ଅନ୍ତତଃ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବାଦର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ କରିବାରେ କିଛି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନଥିଲା ।

10. ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା କେବଳ 1949 ସଂସ୍ଥାର ଏକ ପୁନର୍ଗଠନ ମାମଲା ଥିଲା । 2005 ମସିହାରେ ଏକ ଭିନ୍ନ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା ଅଧୀନରେ ସଂସ୍ଥାକୁ ପୁନର୍ବାର ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବା ଏକ ଭୁଲ ଥିଲା । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହୋଇଥିବା ତ୍ରୁଟିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନଟି ଏହାର ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହେଉଥିବା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ 1949 ମସିହାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ସଂସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଅଂଶୀଦାର ଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ନିଜର ଆବେଦନରେ ସେହି ମାନଙ୍କୁ ସାମିଲ କରିଥିଲା ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂସ୍ଥାର ଅଂଶୀଦାର ଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ଅନୁଗ୍ରହ ନଥିଲା ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନଟି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ଚୁକ୍ତିର ପକ୍ଷ ଥିବା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ, ଏହା ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଏହି ରାଜିନାମା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବଧି ପାଇଁ ଥିଲା, ପ୍ରତିନିଧିର ରାଜିନାମାରେ କୌଣସି ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟତା ନଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେପରି ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା, ଏକ ବର୍ଦ୍ଧିତ ଚୁକ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିନାମା ପରି ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ହରାଇଥିଲା ଏବଂ ଏପରି ଏକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥାର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ରହିବାକୁ ଦାବି କରିପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ପ୍ରତିନିଧି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସୃଷ୍ଟି କିମ୍ବା ଜାରି ରହିବା ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଉପରେ ମୁଖିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଖାଯାଇଥିବା ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ଶେଷ ହେବା ପରେ, ଏକ ଶ୍ରମିକ ସଂଘ ସହିତ ଏକ ତ୍ରିପକ୍ଷୀୟ ରାଜିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏଥିରେ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତି ରହିଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ମଧ୍ୟରେ ଚୁକ୍ତିର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି । ଏଥିରୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ସିଧାସଳଖ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ଅଗ୍ରଣୀ ଚୁକ୍ତିର ନିର୍ବାହ ସମୟରେ ନିୟୋଜିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ନିଜସ୍ୱ ଭାବରେ ଖଣି କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ପରି କୌଣସି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ମଞ୍ଜୁର ସପକ୍ଷରେ

ସମତାର ଭାରସାମ୍ୟ ନଥିଲା । ସର୍ବୋପରି, ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଭୋଗାଯାଇଥିବା କ୍ଷତି, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ଅର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଏପରି ଏକ ମାମଲା ଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଚୁକ୍ତିକୁ ସ୍ଥାୟୀ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ବିଶେଷ କରି ଯେହେତୁ ଏହା ଟିକିନିଖି ବିବରଣୀର ତଦାରଖ ସହିତ ଜଡିତ ଯାହା ନ୍ୟାୟାଳୟ ସାଧାରଣତଃ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର ହେବା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦାୟିତ୍ୱର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାର ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବ କାରଣ ଏହା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଖଣି ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲା । ତେଣୁ ଏହା ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଅନୁରୋଧ ଅନୁଯାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ କୌଣସି ମୁଖ ଦର୍ଶନ ମାମଲା ନାହିଁ ।

11. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ବୋଲି ଆପତ୍ତି ଆମକୁ ଅଧିକ ଅଟକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀ ହିଁ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସଂସ୍ଥା ଏବଂ ଏହାର ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କୁ ସାମିଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଜଣେ ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ସଂସ୍ଥା , ଯିଏ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ 1949 ମସିହାରେ ଗଠିତ ସଂସ୍ଥାର ଅଂଶୀଦାର ଥିଲେ ଏବଂ ନିଜେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ସହିତ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିର ଏକ ପକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । 1949 ମସିହାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିବା ସଂସ୍ଥାକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ସମୟ ସମୟରେ ଏହାର ପୁନର୍ଗଠନ ହେଉଥିଲା । ତେଣୁ, ମୂର୍ଖତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା, ସମାନ ନାମରେ ଏକ ସଂସ୍ଥା 2005 ରେ ପୁନର୍ବାର ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ତଥ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀର ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଥିବା ସଂସ୍ଥାର ସ୍ଥିତି ଏବଂ ଏହାର ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିବା ସେହି ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ଦାଖଲକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ । ଏହା ଆମ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥାଟି ସେହି ସଂସ୍ଥାଟିକୁ ପୁନର୍ବାର ପଞ୍ଜୀକୃତ କରିବାରେ ହୋଇଥିବା ଭୁଲ୍ କୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ରେଜିଷ୍ଟରରେ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା, ଏବଂ ଉକ୍ତ ମାମଲାଟି ବିଚାରାଧୀନ ରହିଛି । ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଚୁକ୍ତିନାମା କରିଥିବା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଏହା ଦାୟର କରାଯାଇନଥିବାରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ

ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନଟି ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ ବୋଲି ତର୍କ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଉକ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।

12. 14.3.1991 ତାରିଖର ରାଜିନାମା ଏବଂ ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ 25.3.1991 ତାରିଖରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିବା କ୍ଷମତାପତ୍ରର ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ସେଥିରୁ ପ୍ରବାହିତ ଅଧିକାର ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ବାସ୍ତବରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ବିଷୟ ଅଟେ । ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚୁକ୍ତି, ଖଣି ଲିଜ୍ ସହିତ ସହ-ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହାର ସପକ୍ଷରେ ଖଣି ଲିଜ୍ ବଳବତ୍ତର ରହିଥିଲା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଚୁକ୍ତିନାମା ସମାପ୍ତ କରିପାରିନଥିଲା ବୋଲି ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ତରଫରୁ ଉଠାଯାଇଥିବା ତର୍କର ବୈଧତା ଉପରେ ବିଚାର କରିବା କିମ୍ବା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଆମ ପାଇଁ ରହିଛି ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ । କିମ୍ବା ଏହା ମୁଖ୍ୟତଃ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବଧି ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରତିନିଧିର ଚୁକ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଅବଧି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ରାଜି ନହୋଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀରେ କୌଣସି ଅଧିକାର ତିଷ୍ଠି ରହେ ନାହିଁ ବୋଲି ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ତରଫରୁ ରଖାଯାଇଥିବା ତର୍କର ଗ୍ରହଣୀୟତାକୁ ବିଚାର କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ । ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ପାଇଁ ଆମେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରଖିଛୁ ।

13. ପ୍ରାଥମିକ ଭାବରେ, ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ଖଣି ପଟ୍ଟାଧାରୀ ଖଣି ଲିଜ୍ ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ଅଞ୍ଚଳରୁ ଲୁହାପଥର ଉତ୍ତୋଳନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ସହିତ ଏକ ଚୁକ୍ତି କରିଥିଲେ । ମୂଳ ରାଜିନାମାର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତିନି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଦୁଇଟି ସମ୍ପ୍ରସାରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂସ୍ଥା ଚୁକ୍ତିର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେ ନିଜେ ଖଣି ଖନନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ବୋଲି ଦାବି ରଖିଥିଲେ । ପ୍ରାଥମିକ ଭାବରେ, ଏହା କହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ଭାବିବାରେ ଭୁଲ୍ ଥିଲେ ଯେ ଏହା ଏକ ମାମଲା ହୋଇପାରେ ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପୁନର୍ବାର, ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ଆମେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ରାୟ ଦେବା ଉଚିତ୍, ଯେହେତୁ ତାହା ପୁଣି ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ବିଚାର ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ହେବ । ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ

ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଅନୁମାନ କରିବାକୁ ଏହି ସ୍ଥିତି ଆମ ପାଇଁ ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ 25.3.1991 ତାରିଖର କ୍ଷମତାପତ୍ର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ପଠନ କରାଯାଇଥିବା 14.3.1991 ତାରିଖର ଚୁକ୍ତିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ହକଦାର ଅଟେ । ଅବଶ୍ୟ, ଏହି ଦିଗଟି ପୁନର୍ବାର ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦର ବିଷୟ ହେବ ଯେ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତି, ଖଣି ଲିଜ୍ ସହିତ ସହ-ସନ୍ତୁଳନ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ, ଯେପରି ଆମେ କହିଛୁ, ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବେଚନା କରାଯିବାକୁ ଥିବା ଦିଗ । ଆମେ ଏହି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ତାହା ଉପରେ ବିଚାରରୁ ଦୂରେଇ ରହୁଛୁ ।

14. ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନାହିଁ । କେବଳ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ବିରତ ରହିବାକୁ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ବିବାଦର ସମାଧାନ କରିବାକୁ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବା ଉଚିତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁ ।

15. ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମରୁ ସ୍ୱାଧୀନ କିମ୍ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଲଗାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ *ଫାର୍ମ ଅଶୋକ ଟ୍ରେଡର୍ସ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ* ବନାମ *ଗୁରୁମୁଖ ଦାସ ସାଲୁଜା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, [2004] 3 ଏସ୍.ସି.ସି. 155 ଉପରେ ରଖାଯାଇଥିବା ନିର୍ଭରଶୀଳତା ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସହାୟକ ହୁଏନାହିଁ, କାରଣ ସେହି ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଶେଷରେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ଯେ ଭାଗିଦାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 69 (3) ଉପରେ ଆଧାରିତ ଆପତ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେଉଥିବା ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଚୁକ୍ତିରେ ଏକ ପକ୍ଷର ମାର୍ଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇନପାରେ । ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ସେହି ସମାନ କ୍ଷମତା ରହିବ, ଯେପରି ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଏବଂ ଏହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଦେଶ ଦେବାକୁ କ୍ଷମତା ରହିଛି । ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବରେ, ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ, ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ଅଦାଲତକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ସାଧାରଣ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ନୀତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ ଏବଂ ଏହା ଦେଶର ଏକ ସାଧାରଣ ଅଦାଲତକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ, ସେହି କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସର୍ତ୍ତ ନ ରଖି, ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସାଧାରଣ ବିଧାନ ଲାଗୁ ହେବ । ଏହି ଅଧିନିୟମଟି ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରରୁ ଦୂରରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିକାର ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଆଦେଶ XVIII ନିୟମ 5 ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ନୁହେଁ, ଯାହା ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ, ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ କେତେଦୂର ସଠିକ୍, ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲାରେ ଏହାର ବିଚାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ କରାଯାଇଥିବା ଉପସ୍ଥାପନା ଆଧାରରେ, ଆମେ ଶେଷରେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ନୁହଁ । କିନ୍ତୁ, ଆମେ ସୂଚାଇ ପାରିବା ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଭାବରେ ଏହି ମତ ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହୀ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ଏବଂ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ସୁରକ୍ଷାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଜଣେ ତତ୍ତ୍ୱବଧାରକଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ନୀତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

16. ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏକ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ, ଏହିପରି ନିଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ଥମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇନଥିଲେ । ତେଣୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ରାଜିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଗଠନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର ସମାଧାନରେ ଜଡ଼ିତ ଜରୁରୀତାକୁ

ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆମେ କାହିଁକି ଏକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଗଠନ କରିବୁ ନାହିଁ ବୋଲି ଆମେ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ଓକିଲଙ୍କ ନିକଟରେ ଏହାକୁ ରଖିଛୁ । ଉଭୟ ପକ୍ଷର ଓକିଲ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର ସମାଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜଣେ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କିମ୍ବା ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥି ନିଯୁକ୍ତ କରିପାରିବେ । ଏକ ନାମ ତାଲିକା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ସେଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ନାମଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କରାଯାଇଥିବା ଉପସ୍ଥାପନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଭାରତର ପୂର୍ବତନ ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଜଷ୍ଟିସ୍ ୱାଇ. କେ. ସଭରୱାଲଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିବା ଉପଯୁକ୍ତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହେବ । ତେଣୁ ଆମେ ଭାରତର ପୂର୍ବତନ ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଜଷ୍ଟିସ୍ ୱାଇ. କେ. ସଭରୱାଲଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛୁ, ଯିଏ କି 14.3.1991 ତାରିଖ ବିଶିଷ୍ଟ ରାଜିନାମା ଏବଂ 25.3.1991 ତାରିଖ ବିଶିଷ୍ଟ କ୍ଷମତାପତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ବିବାଦ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ମଧ୍ୟସ୍ଥି ତାଙ୍କ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବେ । ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରିତ ମାମଲାରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବିବାଦର ଶୀଘ୍ର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଏବଂ ଯଥାଶୀଘ୍ର ସମ୍ଭବ ତାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଆମେ ମଧ୍ୟସ୍ଥିଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛୁ ।

17. ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ମନା କରୁଛୁ ଏବଂ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ । ଏପରି କରିବା ସମୟରେ, ଆମେ ଦୁଇ ମଧ୍ୟସ୍ଥଙ୍କର ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ନାମାଙ୍କନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଉଛୁ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆମେ ଭାରତର ପୂର୍ବତନ ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଜଷ୍ଟିସ୍ ୱାଇ. କେ. ସଭରୱାଲଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛୁ । ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଆର୍. ପି. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।